

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem., ve věci

žalobce: Y. A. K.
nar. X
st. přísl. X
pobytem X

proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2021, čj. KRPB-215351-21/ČJ-2021-060022-SVZ

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou ze dne 2. 12. 2021 podanou prostřednictvím žalované dne 22. 12. 2021 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2021, čj. KRPB-215351-21/ČJ-2021-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná

rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 110 dnů ode dne 24. 11. 2021 do 13. 3. 2022 ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“).

II. Žaloba

2. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že pokud byla doba zajištění stanovena na 110 dnů, mělo být ze strany žalované konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba činit během této doby a jaká je jejich časová náročnost. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 41 A 21/2021-32.
3. Povinností žalované je podle názoru žalobce nejen specifikovat jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců, nýbrž také upřesnit v odůvodnění svůj odhad provedení jednotlivých úkonů. Žalovaná tak pochybila, pokud v napadeném rozhodnutí neuvedla přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu vyhoštění. Z důvodu absence náležitého odůvodnění lze rozhodnutí považovat za nezákonné. Toto odůvodnění je zásadní obzvláště tehdy, pokud je prvotní doba zajištění stanovena na 110 dnů. Pokud žalovaná nedokáže požadovaný odhad učinit, je namístež z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřiměřenou délku doby zajištění. Dále uvedl, že zajištění v délce 110 dnů podle jeho názoru neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z čl. 5 odst. 4 EÚLP. Odkázal v tomto ohledu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 17/2012 a sp. zn. 7 As 97/2012-26 a další judikáty, z nichž plyne důraz na periodicitu přezkumu rozhodnutí o zajištění (viz k tomu zejm. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019).
5. S ohledem na výše uvedené se tedy žalobce domnívá, že pokud ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamezuje zajištěnému cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, je nastalou situací třeba řešit tak, že správní orgán bude ukládat v rozhodnutí o zajištění podstatně kratší intervaly než je 110 dní (např. 30 – 60 dní), zvláště pokud neuvedl konkrétní časové úseky jednotlivých kroků při realizaci vyhoštění. Žalovaná tak pochybila, pokud stanovila délku trvání zajištění na 110 dnů, neboť tak ho prakticky zbavila práva na soudní přezkum zajištění v rozumných intervalech.

III. Vyjádření žalované

6. Ve svém vyjádření žalovaná shrnula průběh správního řízení o uložení správního vyhoštění a důvody k vydání napadeného rozhodnutí.
7. Doba zajištění v délce 110 dnů není s ohledem na uvedené okolnosti podle žalované nepřiměřená. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že doba trvání

zajištění nebyla stanovena svévolně, ale s ohledem na faktické úkony, které bylo nutno učinit v souvislosti s přípravou správního vyhoštění. V tomto ohledu žalovaná zopakovala důvody uvedené v napadeném rozhodnutí.

8. S námitkou žalobce, že zajištění v délce 110 dnů neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, žalovaná nesouhlasí. Poukázala v tomto ohledu na mechanismy přezkumu rozhodování o zajištění a povinnost zkoumat po celou dobu důvody zajištění. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
11. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl podle úředního záznamu ze dne 24. 11. 2021 nalezen spolu s dalšími šesti cizinci v kamionu, a to na parkovišti bývalého hraničního přechodu Lanžhot, 56 km D2, směr Břeclav. Žalobce nebyl ztotožněn v dostupných databázích (EURODAC, AFIS, CIS atd.). Následujícího dne bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.
12. Z protokolu o výsledku ze dne 25. 11. 2021 vyplývá, že žalobce uvedl následující skutečnosti. Žalobce uvedl, že cestovní doklady nechal u převaděče v Turecku. Odešel odtud, protože je tam špatná situace. Cílem jeho cesty je Španělsko, kde chce pracovat. Popsal dále svou cestu do ČR. Nemá v EU žádné příbuzné ani jiné vazby. S rodinou v Maroku je v kontaktu. V ČR rozhodně zůstat nechce.
13. Žalovaná dne 29. 11. 2021 zaslala Ředitelství cizinecké policie ČR žádost o ověření totožnosti žalobce a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu. Odpověď na tuto žádost ve spisu založena není. Dne 25. 11. 2021 bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobci a doba, po kterou nesmí vkročit na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.
14. Žaloba **není důvodná**.
15. Krajský soud úvodem shrnuje, že žalobce byl v předmětné věci zajištěn za účelem jeho správního vyhoštění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Podle tohoto ustanovení platí, že „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž*

bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

16. Krajský soud uvádí, že důvody pro zajištění cizince v předmětné věci podrobněji nepřezkoumával, neboť žalobce pak tímto směrem žádné konkrétní žalobní námitky nevznesl. Je však zřejmé, že žalovaná usoudila na nutnost zajištění žalobce vzhledem k okolnostem zcela logicky. Se žalobcem bylo vedeno řízení o uložení správního vyhoštění, které bylo završeno též vydáním prvostupňového rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, proti němuž se žalobce odvolal.
17. Z platné právní úpravy soudního přezkumu správní soudy již dříve dovodily jisté pochybnosti ohledně jejího souladu s požadavky na efektivní soudní přezkum rozhodnutí o zajištění vyplývajícími z čl. 36 ve spojení s čl. 8 Listiny základních práv a svobod nebo čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv (EÚLP). To vedlo Nejvyšší správní soud k podání návrhu na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (návrh ze dne 6. 8. 2019 v řízení sp. zn. 8 Azs 26/2018, řízení před Ústavním soudem se vede pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19; doposud v této věci rozhodnuto nebylo). Předmětné ustanovení je problematické z toho důvodu, že časově omezuje možnost podání žádosti o propuštění ze zařízení. Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalobcem, že tato úprava může v určitých případech znemožňovat přístup k průběžné soudní kontrole zákonnosti zajištění.
18. Zároveň však platí, že ze zákona o pobytu cizinců, ani z návratové směrnice nelze dovodit hranici maximální délky doby prvotního zajištění. Konkrétní maximální délku zajištění nestanoví ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva k čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Přiměřenost stanovené doby zajištění je vždy třeba zkoumat s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu. Otázkou tedy je, zda v předmětné věci byla délka doby zajištění stanovená na 110 dnů nejen zákonná, ale i přiměřená okolnostem případu. Žalovaná může potřebnou dobu odhadnout, ale pak je třeba, aby byla doba zajištění spíše kratší a umožňovala častější přezkum v případě iniciativy žalobce (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32).
19. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, přístupný na www.nssoud.cz. Podle něj je nutné uvést „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.*“

20. Dle názoru soudu žalovaná postupovala v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že dle praktických zkušeností Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie je doba trvání zjištění (ověření) totožnosti žalobce a vydání cestovního dokladu ze strany úřadů v Maroku 10 týdnů. Žalovaná rovněž uvedla, že doba nutná k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky či vyjednání průvozu přes jiné státy Evropské unie, zajištění policejní eskorty, komunikace s domovským státem cizince) je dle praktických zkušeností Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v případě státního příslušníka Maroka asi 30 dnů. Žalovaný dále uvedl, že je třeba připočítat i 7 denní lhůta, po kterou je zajištěný cizinec v ZZC oprávněn požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná pak v obecné rovině poukázala na skutečnost, že komunikaci narušuje celosvětové onemocnění pandemie Covid – 19 a přijímaná opatření jednotlivých států, což stěžuje jednotlivé úkony související s realizací správního vyhoštění. Rovněž poukázala na skutečnost, že délku procesu ověření totožnosti cizince může ovlivnit i samotná jeho součinnost a poskytnutí pravdivých a úplných informací nezbytných k ověření jeho totožnosti.
21. Krajský soud je toho názoru, že žalovaná v rozhodnutí uvedla sled jednotlivých úkonů, včetně odhadu doby jejich provedení. V součtu pak 10 týdnů, 30 dnů a připočítaných 7 dnů takřka dosahuje stanovenou dobu zajištění 110 dnů. Krajský soud tedy shrnuje, že žalovaná stanovila délku doby zajištění přiměřeně zjištěným okolnostem případu (110 dnů), k čemuž měla individuální poznatky z praxe o tom, že ověřování totožnosti, zajišťování náhradního cestovního dokladu a zabezpečení přepravních dokladů skutečně takto dlouho potrvá.

V. Závěr a náklady řízení

22. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
23. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. ledna 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.